

Epitáfium egy rontott kertben

Nagy Gazsinak, odaáttra

*Eget játszik földed fönt, vagy
rög az csupán, puszta rög,
s nem ereszt, hogy benne ébred,
ami innen megszökött,*

*ami túl, a fában alszik,
s fiad szemén fénybogár,
madarad, ha mégis egyszer
fent-maradthoz visszaszáll...?*

*Szétdúlt szavak útvesztőim
taszít e perc, s visszaránt:
nincs több hajnal, alkonyat, csak
ordas-ébű árvaság,*

*s kárhozat, hogy tovább újra,
feledve ezt a kort,
isten verse hol egy álom
tiszta beszéde volt,*

*hol malom-hazánk szabadságot
hazudott ránk, lázakat,
de röpülése hitványságát
el nem fedte sáska-had,*

*s kifosztott arcok hétköznapi
pokla se – Csak nézik ott,
emléked hogy köntöst cserél,
s otthonom lesz otthonod.*

Nagytilaj, 2007. január 16.